

dig bort fra den Basis, hvorpaa de hidtil have laant. Det lader sig ikke gøre. Jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem nærer for megen Frygt for, at Vurderingerne ikke blive paalidelige. Dersomman vil gennemgaa Kreditforeningernes Vurderinger — og i den Retning har jeg lidt Erfaring, da det er 31 Aar, siden jeg blev valgt til Vurderingsmand i Østifternes Kreditforening og i 16 Aar har været Repræsentant —, vil man se, at omkring 1885 gik Salgspriserne stadig opad Aar for Aar, og da vare Vurderingerne altid lavere end Salgsprisen, men naar Ejendomspriserne gaa nedad, er det en Selvfølge, at naar man sammenligner Vurderingerne med Salgsprisen endog nogle Aar i Forvejen, vil Prisen være 10—20 pCt. lavere, og saa kan man sagtens paavise, at Vurderingen har været for høj i Sammenligning med Salgsprisen. Dette, tror jeg, har rettet sig ikke saa lidt igen, idet Statistikken over Ejendomssalg i de sidste 5 Aar viser, at Salgspriserne ere gaaede op med 5—10 pCt.; mest selvfølgelig for de smaa Ejendomme under 1 Td. Hartkorn. Det ærede Medlem henviste til et Tilfælde, hvor en Ejendom i et af de indlemmede Distrikter var vurderet til 22¹/₂ Gange Huslejen, og denne Vurdering er selvfølgelig alt for høj. Statutterne for vore Kreditforeninger give kun Lov til en Vurdering af 20 Gange Husleje minus Udgifterne til Skatter og den nødvendige Vedligeholdelse af Ejendommen. Jeg maa bestemt fraraade ved en saadan Ændring at gaa over til en Vurdering efter Ejendomsskyld, da det fuldstændig vil forrykke Basis for Kreditforeningernes Virksomhed. Det viser sig ogsaa, at i mange Aar have Kreditforeningernes Udlaansbeløb gennemsnitlig været 46—47—48 pCt. af Ejendomsværdien, og det godtgør, at Kreditforeningerne ere inde i det Spor at laane op til 60 pCt., hvad de kunne. Der er derfor ingen Fare i den Henseende.

Ændringen om Kontrolraad skal jeg ikke omtale videre. Ogsaa jeg kunde sympatisere med en saadan Tanke, men jeg kan dog ikke andet end give den højtærede Finansminister Ret i, at naar det fra Franskændenes Side kræves, at en saadan Bank skal være kemisk ren for private Interesser, kan man ikke tillige have et Tilsynsraad af private Mænd eller Mænd, som staa i Forbindelse med private Institutioner, hvad der muligvis kunde faa Indflydelse paa Bankerne. Af den Grund kan jeg ikke være med til at foreslaa Kontrolraad. Naar dernæst det ærede Medlem stiller Forslag om, at Staten skal tilskyde

150,000 Kr. til Etablering for Banken i Stedet for 50,000 Kr., tror jeg, at vi ganske roligt kunne overlade det til den højtærede Finansminister, de 50,000 Kr. slaa nok til, og hvis de ikke slaa til, kan der snart laanes lidt Penge i Nationalbanken. Det vil vel nok kunne lade sig gøre.

Jeg skal dernæst henvende nogle Ord til det ærede Medlem for Højrup, der ellers har udtalt sig velvilligt om Forslaget, og hvis dygtige Arbejde i Udvalget med Hensyn til Ændringernes Affattelse, jeg anerkender. Det ærede Medlem udtalte Frygt for, at man ved at lægge Reserverfondens Beløb til Garantifonden skulde forhøje Laanebeløbet med 8 Gange Reserverfonden, idet Laanebeløbet derved vil blive saa meget højere, som Reserverfondens Beløb 8 Gange udgør. Men jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret, naar han siger, at hvis man f. Eks. tænkte sig, at Banken havde en saadan Reserverfond paa 3 Millioner, og denne Reserverfond tabtes, vilde det være et Beløb af 24 Millioner, der svævede i Luften. Der er overhovedet intet af disse Beløb, der komme til at svæve i Luften. Man kan sige, at saa er Garantifonden og Reserverfonden ikke $\frac{1}{8}$, men den bliver lidt mindre. Men der kommer ikke noget til at svæve i Luften. Selv om man tænker sig det Tilfælde, at Banken straks tabte 3 Millioner, vilde, naar den havde en Garantifond paa 15 Millioner, selve Garantifonden kun blive 12 Mill. Kr. Jeg mener, at her er der ikke Tale om, at noget af Udlaansbeløbene kommer til at svæve i Luften uden at have Garanti- og Reserverfonden under Fødderne. Forholdet bliver blot det, at Garantifonden og Reserverfonden blive en Brøkdel mindre. Men naar de franske Finansmænd tillade dette, forekommer det mig, at vi ikke kunne have noget derimod.

Saa udtalte det ærede Medlem Frygt for Leveringskontrakter. Vi have haft Leveringskontrakter her i 1887 og 1888 for Eks., da Østifternes Kreditforening i 1887 udstedte et Tillæg af 15. Januar 1887 om, at man kunde gaa over fra en lukket til en aaben Serie og faa Reserverfonden med sig minus 2 pCt.; ellers tabte man de 5 pCt., og saa oprettedes der en ny Serie til $3\frac{1}{2}$ pCt., og man ansatte Reserverfondens Bidrag fra 1 til $\frac{1}{2}$ pCt. Der var da mange, som med eet Slag gik over ved en særlig Konvertering, og det blev, saavidt jeg husker, 27 Mill. paa et Aar, hvad der var mange Penge den Gang. Da blev der truffet en Foranstaltning med Landmandsbanken, som gik ud paa, at Folk kunde